

Sygn. akt VIII RC 568/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie VIII Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marta Kazaniecka

Protokolant: sekretarz sądowy Ewelina Preś

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej K. O. reprezentowanej przez matkę M. J.

przeciwko P. O.

o alimenty

I. zasądza od pozwanego P. O. na rzecz małoletniej powódki K. O. alimenty w kwocie po 600 (sześćset) złotych miesięcznie płatne z góry do dnia 10. każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 25 listopada 2016 r.;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. odstępuje obciążania pozwanego kosztami sądowymi;

nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII RC 568/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w tutejszym Sądzie małoletnia powódka K. O. reprezentowana przez matkę M. J. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego P. O. alimentów w kwocie po 1.100 zł miesięcznie, płatnych z góry do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

Wniosła również o udzielenia zabezpieczenia roszczenia o alimenty na czas trwania procesu w kwocie 1.100 zł miesięcznie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że małoletnia powódka jest córką M. J. i P. O.. Rodzice małoletniej powódki zamieszkują oddzielnie. Koszty utrzymania małoletniej to kwota ponad 1.600 zł miesięcznie. Matka małoletniej przebywa na urlopie macierzyńskim, zaś pozwany pracuje zawodowo i ma dużo wyższe możliwości zarobkowe niż matka dziecka.

W odpowiedzi na pozew pozwany P. O. wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 300 zł miesięcznie oraz oddalenie wniosku o zabezpieczenie. Pozwany wskazał, że żądana kwota alimentów przekracza jego możliwości zarobkowe, jak również jest wygórowana z uwagi na potrzeby małoletniej powódki. Pozwany ocenił potrzeby dziecka na kwotę 600 zł miesięcznie. Wskazał, że co miesiąc przekazuje na dziecko kwoty po 300-400 zł i utrzymuje kontakt z córką.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2017 r. Sąd zabezpieczył roszczenie małoletniej powódki K. O. o alimenty w ten sposób, że zobowiązał pozwanego P. O. do uiszczania na rzecz małoletniej powódki K. O. kwot po 600 zł miesięcznie płatne z góry do dnia 10. każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 1 kwietnia 2017 r. – na czas trwania postępowania.

Na rozprawie Sąd nakłaniał strony do ugodowego zakończenia sprawy, strony nie widziały możliwości zawarcia ugody w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia powódka K. O. urodzona (...) jest córką M. J. i P. O..

Dowód:

- odpis zupełny aktu urodzenia k. 37

Małoletnia ma 14 miesięcy, urodziła się z hipotrofią, w marcu 2017 r. otrzymała wskazanie kontroli z powodu obniżonego poziomu hemoglobiny, została skierowana do poradni ortopedii dziecięcej. Pozostaje z matką w domu. Małoletnia korzysta z pieluch, których koszt zakupu wynosi 150 zł miesięcznie, zakup żywności dla dziecka w kwocie 200 zł miesięcznie -małoletnia jada obiady domowe, jajka, makaron, warzywa, owoce, mięso, a także jedzenie ze słojczków. Małoletnia jest uczulona na cytrusy. Ponadto koszt zakupu środków higienicznych, płynu do prania, wynosi łącznie około 75 zł miesięcznie, leków, witamin 50 zł, dodatkowo niezbędny jest zakup odzieży (część odzieży matka powódki dostaje od osób trzecich). Podczas nieobecności matki, takich jak wyjście do dentysty czy na zakupy, małoletnią zajmują się opiekunki, za które matka powódki płaci ok. 15 zł za godzinę.

Matka powódki – M. J., lat 32, ma wykształcenie wyższe z zakresu fizyki, nie pracowała w zawodzie, bo nigdy nie podjęła w tym kierunku żadnych działań. Obecnie jest zatrudniona w V. G. na czas nieokreślony, pracuje jako sprzedawca w sklepie odzieżowym, otrzymywała świadczenia związane z urlopem macierzyńskim: do końca lipca 2016 r. w wysokości około 1700-1800 zł, następnie do końca grudnia 2016 r. kwotę 1100 zł, w styczniu 2017 r. kwotę 1400 zł, w lutym 2017 r. kwotę 2300 zł, pod koniec lutego 2017 r. pozwany przełał jej kwotę 4000 zł tytułem wyprawki. Matka małoletniej nie planuje wrócić do pracy do ukończenia przez dziecko 3 roku życia, nie orientowała się w ofercie żłobków prywatnych. Od 15 marca do 15 września 2017 r. przebywa na bezpłatnym urlopie wychowawczym. Od kwietnia 2017 r. otrzymuje zasiłek wychowawczy i macierzyński w kwocie około 1000 zł. Matka powódki jest właścicielką ziemi, jej część dotacji wynosiła około 250 zł miesięcznie. W dniu 31 marca 2017 r. zawarła umowę dzierżawy gruntów rolnych, z tego tytułu otrzymuje rocznie kwotę 6200 zł, część tej sumy przelewa siostrze. Opłaca podatek rolny w wysokości 380 zł rocznie. Matka powódki jest właścicielką mieszkania o powierzchni 39,23 m². Zostało zakupione na kredyt (zawarty 18 stycznia 2016 r., na kwotę 148.000 zł, przy ówczesnym średnim zarobku matki powódki w wysokości 1784,13 zł netto), rata kredytu wynosi 713 zł. Koszty mieszkania to czynsz 389,20 zł i fundusz remontowy 117,69 zł, prąd od 90 zł co drugi miesiąc, gaz ok. 35 zł co drugi miesiąc, 27 zł tytułem podatku co roku, ubezpieczenie 153,90 zł rocznie. Za telefon i Internet matka powódki płaci 100 zł miesięcznie. Matka powódki ze względu na jej relacje z pozwanym odrzuciła ofertę matki pozwanego i pozwanego zamieszkania w domu po zmarłej babci pozwanego, w Ł., gdzie miałyby do wyłącznej dyspozycji dwa pokoje. Przed kupnem mieszkania matka powódki wynajmowała mieszkanie, za kwotę około 700 zł. Otrzymywała pomoc finansową od rodziny i sąsiadki. Przez trzy miesiące matka powódki wynajmowała pokój osobie trzeciej, za kwotę 200 zł plus opłaty. W maju matka powódki dorobiła 300 zł myjąc okna. W mieszkaniu matki powódki lodówka jest często pusta, również zdarzało się, że matka powódki zalegała z zapłatą czynszu.

Dowód:

- przesłuchanie przedstawicielki powódki k. 151-153, 211-215

- przesłuchanie świadka M. O., k. 150-151

- umowa o kredyt k. 11-17
- dowód przelewu k. 18, 104, 205-207, 209-210
- wniosek k. 19
- decyzja podatkowa k. 20
- zawiadomienie o wysokości opłat k. 21, 103
- zawiadomienie o zużyciu mediów k. 22, 98, 99, 100
- faktury k. 23-25, 108-114
- zaświadczenie, k. 199, 200, 29-30, 35, 126-130
- umowa dzierżawy, k. 201
- decyzja, k. 202, 208
- historia rachunku, k. 203-204
- rachunek, k. 121

Pozwany P. O. ma lat 37 i z zawodu jest ekonomistą. Zatrudniony jest w firmie (...), jeździ po całej Polsce jako przedstawiciel handlowy, początkowo był zatrudniony na umowę zlecenie i zarabiał 2400 zł netto, po przejściu na umowę o pracę w październiku 2016 r. otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 2000 zł netto, pracuje 5-6 dni w tygodniu. W 2015 r. pracował w firmie (...), za wynagrodzeniem ok. 3800 zł netto, nie przedłużono pozwanemu umowy. W 2015 r. osiągnął dochód w wysokości 53.880,43 zł, w 2016 r. 29.925,96 zł. W okresie od czerwca do sierpnia 2016 r. pozwany był bezrobotny, z tego tytułu w czerwcu 2016 r. otrzymał zasiłek w wysokości 304,80 zł, w lipcu 2016 r. 831,10 zł, w sierpniu 2016 r. 581,80 zł. Mieszka w Ł. w domu po babci, który obecnie sam z ojcem remontuje. Na remont wydał około 5000 zł. Wspomaga finansowo rodziców, którzy ze względu na wiek i stan zdrowia nie pracują. Pokrywa koszty: 272 zł rocznie za ubezpieczenie domu, 180 zł raz na kwartał za wodę i ścieki, 40 zł miesięcznie za abonament, 140 zł miesięcznie za prywatny telefon i Internet, 70 zł miesięcznie za prąd, 50 zł za butlę gazu na 2-3 miesiące, 1180 zł za węgiel na ogrzanie domu, 1200 zł za dwie przyczepy drewna na podgrzanie wody (w okresie letnim jedna przyczepa). Do kwietnia 2017 r. spłacał kredyt w wysokości 10.640 zł, miesięczna rata wynosiła 350 zł. We wrześniu 2016 r. zaciągnął kredyt na kwotę 13.560 zł, z miesięczną ratą w wysokości 437 zł. Pozwany przeznaczył kredyt m.in. na zasądzoną wyprawkę, remont i na naprawę auta. Pokrywał ubezpieczenie dwóch samochodów w kwocie 1030 zł, w listopadzie 2016 r. sprzedał jedno 16-letnie auto za kwotę 1000 zł. Pokrywa także rachunki rodziców, żywność kupuje dla siebie i dla rodziców (około 400 zł).

Pozwany przekazuje na córkę średnio 300-400 zł miesięcznie, przekazuje matce powódki pieniądze na ubrania, ponadto kupuje dziecku odzież, pampersy, jedzenie, krzeselko do karmienia czy chodzik. Pozwany naprawiał w mieszkaniu matki powódki gniazdko elektryczne, matka powódki może liczyć na pomoc pozwanego przy pracach domowych. Pozwany widuje się z córką w niedzielę, spotkania zdarzały się też w tygodniu. Na spotkania z córką pozwany dojeżdża z Łaska pociągiem lub samochodem. Na kontakty z córką przywozi dla niej jedzenie i picie. Miesięcznie na dojazdy do S. pozwany przeznacza ok. 300 zł. W sytuacjach, kiedy matka powódki prosiła pozwanego o zajęcie się nią i dzieckiem pozwany nie mógł pomóc matce powódki ze względu na wyjazdy związane z pracą. W kwietniu 2017 r. pozwany zapłacił kwotę 600 zł tytułem zabezpieczenia.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego, k. 215-219

- świadectwo pracy, k. 72-73, w aktach sprawy VIII RC 1259/15
- zaświadczenie, k. 86, 91 w aktach sprawy VIII RC 1259/15
- potwierdzenie przelewu, k. 55-61, 65-66, 73, 79-81, 181-183, 195-196
- dowody wpłat, 62-63, 179
- lista przedmiotów, k. 64
- zaświadczenie, k. 71
- umowa o pracę, k. 72
- faktury, k. 76-78, 185-194
- umowa ubezpieczenia domu, k. 74, 184
- zeznania podatkowe, k. 93-96
- plan spłaty, k. 177-178
- bilety, k. 180
- korespondencja sms, k. 67-70, 136-148

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie zasądził od pozwanego P. O. kwotę 4.120 zł na rzecz M. J. tytułem poniesionych kosztów związanych z ciążą i porodem.

Dowód:

- wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., w aktach sprawy VIII RC 1259/15

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Ustalony powyżej stan faktyczny oparty został na całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności na powyżej powołanych dowodach z dokumentów, albowiem strony nie kwestionowały zarówno autentyczności, jak i treści tychże dokumentów i jednocześnie Sąd nie powziął wątpliwości co do wiarygodności przedmiotowych dokumentów.

Ponadto, podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły częściowo zeznania matki powódki M. J., częściowo zeznania pozwanego P. O. oraz zeznania matki pozwanego M. O.. Zeznania ww. osób zostały uznane przez niniejszy Sąd za wiarygodne w zakresie poczynionych powyżej ustaleń faktycznych. W zakresie pozostającym w sprzeczności z wymienionymi ustaleniami faktycznymi zeznania te zostały uznane przez niniejszy Sąd za niewiarygodne.

W odniesieniu do zeznań M. J. należy wskazać, iż zostały one częściowo uznane za niewiarygodne w zakresie dotyczącym wysokości wydatków związanych z utrzymaniem małoletniej powódki albowiem – co zostanie szerzej przedstawione w dalszej części rozważań – w tych częściach nie odpowiadały zasadom doświadczenia życiowego i zawodowego w zakresie wydatków, jakie wiążą się z zakupem poszczególnych dóbr i usług dla osoby w wieku małoletniej powódki.

Zeznania pozwanego P. O. zostały w szczególności uznane za niewiarygodne w tej części, w której pozwany wskazywał, iż jego możliwości zarobkowe pozwalają na zapłatę jedynie 300 złotych miesięcznie tytułem alimentów na małoletnią K. O., bowiem jak wynika z dokumentów zgromadzonych w sprawie, zeznań pozwanego i zasad doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu wysokość zasądzonych alimentów w kwocie 600 złotych miesięcznie jest adekwatna do możliwości zarobkowych pozwanego oraz potrzeb małoletniej.

Obowiązek alimentacyjny wynika z przepisu art. 128 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zgodnie z którym obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby środków wychowania (obowiązek alimentacyjny) obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 133 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Rozmiar tych świadczeń uregulowany został w art. 135 § 1 i 2 kro. Przepis ten stanowi, iż zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Jednocześnie wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie albo wobec osoby niepełnosprawnej może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

W niniejszej sprawie strona pozwana podnosiła, iż dobrowolnie przekazywała na utrzymanie małoletniej córki miesięcznie 300-400 zł. Pozwany wskazał również, że dokonywał bieżących wydatków na żywność dla córki, pieluchy, niezbędne ubrania dla małoletniej czy też inne przedmioty, takie jak krzeselko do karmienia czy jeźdźnik. Nadto pozwany podkreślił, iż miesięczne utrzymanie małoletniej na obecnym etapie rozwoju wynosi średnio 600 zł miesięcznie, a wydatki na mieszkanie i pozostałe media są znacznie zawyżone z uwagi na niegospodarność matki powódki. Pozwany wskazał także, że matka dziecka nie podejmuje żadnych starań w celu swojego rozwoju zawodowego.

Z art. 27 i 96 kro wynika jednoznacznie, iż rodzice dziecka, do czasu kiedy nie jest ono jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, obowiązani są zapewnić mu niezbędne środki utrzymania, czyli określony zasób dóbr materialnych w postaci mieszkania, wyżywienia, odzieży, pomocy naukowej, wypoczynku, rozrywek kulturalnych oraz starania o rozwój fizyczny i duchowy, przez co rozumie się wkład osobistych starań w wychowanie dziecka, pielęgnowanie go i nadzór nad nim, przygotowywanie posiłków itp. Znaczenie obu tych zakresów obowiązków jest równoważne. Pozwala to przyjąć, że w określonych sytuacjach życiowych rodzice mogą dzielić te obowiązki. Prawidłowy przebieg procesu wychowawczego, polegającego na oddziaływaniu na osobowość dziecka i zapewnieniu mu odpowiedniego wykształcenia oraz zdobycia zawodu odpowiadającego jego zdolnościom i zamiłowaniom, uzależniony jest zarówno od zapewnienia środków utrzymania, jak i od osobistego starania o wychowanie dziecka (Z. K., Alimenty i ojcostwo. Komentarz, Oficyna, 2008).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że należy ocenić i porównać finansowy udział każdego z rodziców w utrzymanie małoletniej i wyrównać ewentualną różnicę, biorąc pod uwagę również możliwości zarobkowe i majątkowe każdego ze zobowiązanych.

Każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia, zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie podstawowe i zawodowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby zależy już tylko od osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanych modelu konsumpcji.

W ocenie Sądu, przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny wykazało, że usprawiedliwione koszty związane z utrzymaniem powódki K. O. opiewają na kwotę ok. 1.000- 1.100 zł miesięcznie. W skład tych kosztów wchodzi: udział w 1/2 części opłat za mieszkanie i media – ok. 300 zł (czynsz 194,6 zł i fundusz

remontowy 59 zł, prąd ok. 25 zł, gaz ok. 9 zł, 1,50 zł tytułem podatku, ubezpieczenie 6 zł); wyżywienie – około 200 zł; odzież, obuwie, bielizna – 100 zł; pieluchy - 150 zł; zakup środków higienicznych, płynu do prania, – ok. 75 zł, leków, witamin – około 50 zł. Dodatkowo dochodzą koszty opłat za opiekunkę, kiedy matka powódki musi wyjść z domu, wydatki na zabawki, książeczki niezbędne do rozwoju dziecka. Podkreślić należy, że kwota alimentów ma charakter szacunkowy, nie ścisłego wyliczenia matematycznego, uwzględniający zakres potrzeb dziecka, związany z wiekiem, etapem rozwoju, stanem zdrowia i stopę życiową oraz możliwości majątkowe rodziców.

W ocenie Sądu, wszystkie wydatki wyszczególnione w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia, jako koszty związane z utrzymaniem małoletniej powódki i we wskazanej tam wysokości, są wydatkami usprawiedliwionymi w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o., a więc wydatkami, które powinny być pokrywane w pierwszej kolejności przez rodziców dziecka. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż przedmiotowe wydatki (oraz ich wysokość) – oceniana przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego i zawodowego – są adekwatne do potrzeb małoletniej powódki przy uwzględnieniu jej wieku, stanu zdrowia, dotychczasowego poziomu życia, możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców dziecka, potrzeb rozwojowych, emocjonalnych, społecznych dziecka, potrzeby stymulowania jego rozwoju, a także przy uwzględnieniu cen dóbr i usług jakie wiążą się z zaspokajaniem poszczególnych potrzeb. W rezultacie, wysokość przedmiotowych wydatków nie może być poczytana za zbyt wygórowaną, ani za zbyt niską.

W odniesieniu zaś do kwestii wydatków związanych z opłatami za lokal, w którym małoletnia zamieszkuje wraz z matką należy wskazać, że rodzice są zobowiązani do zapewnienia dziecku miejsca do zamieszkania. W świetle zasad doświadczenia życiowego i zawodowego, ustalenie udziału przypadającego na małoletnią w kosztach utrzymania mieszkania na poziomie ok. 300 zł miesięcznie nie można uznać za zawyżone. Niezależnie bowiem od tego, gdzie małoletnia zamieszkuje, to rodzice muszą ponosić koszty utrzymania danego lokalu, a przy aktualnych cenach opłat za wynajem lokali oraz opłat eksploatacyjnych powołana kwota nie jawi się jako wygórowana. Nadto wysokość kosztów związanych z utrzymaniem przedmiotowego lokalu została również w większości stosownie udokumentowana przez stronę powodową.

Przyjmując, że rata kredytu nie powinna wchodzić w skład kosztów utrzymania małoletniej, to stanowi ona jednak stałe miesięczne obciążenie zmniejszające możliwości majątkowe matki małoletniej. Zdaniem Sądu nie można zarzucić matce powódki, iż postąpiła irracjonalnie zaciągając kredyt na zakup mieszkania. Należy zauważyć, że miesięczna rata kredytu stanowi porównywalną kwotę z ponoszonymi dotychczas przez nią kosztami wynajmu mieszkania.

Warto jeszcze podnieść, że zdaniem pozwanego, gdyby wiedział on o zamiarze matki powódki zaciągnięcia kredytu na mieszkanie, ponowiłby on propozycje wspólnego mieszkania w jego domu w Ł.. Matka powódki odrzuciła wcześniejsze propozycje zamieszkania w domu pozwanego, gdzie miałyby do wyłącznej dyspozycji dwa pokoje ze względu na relacje z pozwanym. Za zupełnie zrozumiałą uznał Sąd odmowę matki powódki, w szczególności ze względu na konieczność zapewnienia córce spokoju, a nie przebywanie w napiętej atmosferze, wynikającej z relacji pomiędzy jej rodzicami. Rodzice małoletniej nie mieszkali ze sobą i po rozstaniu stron odmowa M. J. była tym bardziej uzasadniona.

W odniesieniu do kwestii wydatków na telefon i Internet, za które matka powódki płaci 100 zł miesięcznie, Sąd nie uwzględnił ich w kosztach utrzymania małoletniej. Zdaniem Sądu małoletnia w tym wieku rzeczywiście nie korzysta ze wspomnianych urządzeń, tym samym nie partycypuje ona we wskazanej opłacie. Ponadto wydatki związane z zakupem żywności dla małoletniej Sąd ocenił na kwotę 200 zł miesięcznie, z racji tego, iż małoletnia mieszka z matką i jada domowe posiłki. W kosztach żywności małoletniej uczestniczy również pozwany, który kupował jedzenie dla córki, gdy matka nie miała pieniędzy, a także na spotkania z dzieckiem przywozi dla córki jedzenie i picie. Konsekwencją powyższych ustaleń jest stwierdzenie, że inne wydatki oraz w innej wysokości nie są wydatkami usprawiedliwionymi, które muszą być pokrywane m.in. przez pozwanego.

W odniesieniu do kwestii możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego, Sąd miał na uwadze, że opiekuje się on i wspomaga finansowo swoich rodziców, którzy ze względu na swój stan zdrowia i wiek już nie pracują. Jednakże w związku z pozostawaniem przez P. O. w stosunku pracy na podstawie umowy o pracę i biorąc pod uwagę jego dochody

z tego tytułu, w ocenie Sądu możliwości zarobkowe pozwanego są adekwatne do zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb finansowych także małoletniej córki – w wysokości określonej przez Sąd. Sąd dał generalnie wiarę co do kosztów, jakie P. O. ponosi miesięcznie oraz co do dochodów, jakie z tego tytułu osiąga, szczególnie biorąc pod uwagę zaświadczenie o jego zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Sąd miał na uwadze fakt, iż pozwany w 2015 r. zarabiał więcej, jednak ówczesny pracodawca nie przedłużył z nim stosunku pracy. Następnie pozwany przez jakiś czas był bezrobotny i otrzymywał z tego tytułu zasiłek, a ówczesny stosunek pracy na podstawie umowy o pracę dał pozwanemu większą stabilizację zatrudnienia. Nadto należy podkreślić, iż pozwany dobrowolnie przekazywał na utrzymanie córki 300-400 zł oraz opłacał niektóre potrzeby dziecka. Na spotkania z córką pozwany dojeżdża z Łaska, które to w sakli miesiąca generują koszty w wysokości kilkuset złotych. Określając więc wysokość alimentów, Sąd nie zasądził z wymienionych wyżej powodów ponad kwotę 600 złotych. Sąd ustalił jednak kwotę alimentów w wysokości ponad wskazane przez pozwanego w odpowiedzi na pozew 300 złotych miesięcznie albowiem w ocenie Sądu przedmiotowa kwota pozostaje w zakresie zarobkowych i finansowych możliwości P. O..

Podkreślenia wymaga również okoliczność, że matka małoletniej powódki opiekując się na co dzień córką zwalnia się częściowo z obowiązku alimentacyjnego w rozumieniu art. 135 § 2 k.r.o. poprzez osobistą pieczę nad małoletnią. Jednak należy zauważyć, iż matka powódki chciałaby do trzeciego roku życia córki zostać z nią w domu. Powyższe M. J. argumentowała, że to z powodu hipotrofii, z którą urodziła się małoletnia, ma ona niedowagę i do trzeciego roku życia ma największy przyrost masy i wzrostu. Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, iż małoletnia będąc w żłobku, po dokonaniu pewnych indywidualnych ustaleń z placówką, mogłaby w nim przebywać bez zagrożenia dla przyszłego rozwoju. Tym bardziej, że będąc z małoletnią w domu zdarzają się sytuacje, iż matka powódki nie ma pieniędzy na żywność. Aktualnie Miasto S. oferuje rodzicom B. O., który jest świadczeniem pieniężnym przyznawanym rodzinom w celu zapewnieniu dzieciom w wieku od 13 do 36 miesiąca życia optymalnej, wybranej przez rodziców opieki poprzez dofinansowanie legalnego zatrudnienia niani bądź dopłatę do pobytu dziecka w żłobku niepublicznym, klubie dziecięcym lub u opiekuna dziennego. Oczywistym jest, że pozostawanie w domu z dzieckiem do ukończenia przez nie 3 roku życia jest uprawnieniem rodzica, jednakże ograniczonym posiadanymi środkami utrzymania. Sytuacją powszechną jest, że matki, nie tylko samotne, wracają do pracy po ukończeniu przez dziecko 1 roku życia, aby uzyskiwać dochód na utrzymanie własne i dziecka.

Co więcej, zakres obowiązku alimentacyjnego nie jest limitowany wysokością dochodów faktycznie osiągniętych przez zobowiązanego, a taką, którą mógłby uzyskiwać przy pełnym wykorzystaniu swoich możliwości. Należy podkreślić, że M. J. posiada wykształcenie wyższe z zakresu fizyki, a nigdy nawet nie próbowała znaleźć zatrudnienia zgodnego z nabytymi kwalifikacjami. Okoliczności te świadczą o posiadaniu przez nią realnych perspektyw lepiej płatnego zatrudnienia. Niewykorzystywanie potencjału zobowiązanego nie może godzić w dobro uprawnionego, co jasno przesądził ustawodawca w treści art. 135 § 1 k.r.o.

Mając na względzie całokształt powyższych ustaleń, Sąd zasądził na rzecz małoletniej powódki alimenty w kwocie po 600 zł miesięcznie, biorąc pod uwagę, że to matka sprawuje codzienną pieczę nad dzieckiem, a dodatkowo obciążona jest obowiązkiem spłaty raty kredytu, za mieszkanie, w którym zamieszkuje wraz z dzieckiem. Sąd zasądził ww. kwotę alimentów od dnia 25 listopada 2016 roku tj. od dnia wniesienia powództwa. W pozostałej części Sąd powództwo oddalił.

Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania pozwanego kosztami postępowania w sprawie, o czym orzekł w punkcie III sentencji wyroku.

Stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza alimenty – co do rat płatnych po dniu wniesienia powództwa, a co do rat płatnych przed wniesieniem powództwa za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące. Z tych też względów orzeczono, jak w punkcie IV sentencji wyroku.